

Sygn. akt I C 959/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Izabela Kosińska – Szota

Protokolant Magda Biernat

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r. w Kłodzku na rozprawie

z powództwa A. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 8 500 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. B. kwotę 5000 zł (pięć tysięcy) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2012 roku;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 700,02 (siedemset złotych 02/100) zł tytułem kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

Powód A. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 8 500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2012 r. tytułem zadośćuczynienia i o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 16 marca 2012 r. doznał szkody na osobie w wyniku wypadku w postaci potłuczeń ogólnych, stłuczenia mostka, stłuczenia kręgosłupa L- S i złamania mostka, które skutkują stanem po stłuczeniu kręgosłupa L – S i stanem po złamaniu mostka. Powód wskazał, że podjął leczenie, utrzymywały się u niego dolegliwości, z powodu których stosował kurację przeciwbólową. Powód podał, że wykonano u niego USG jamy brzusznej, RTG kręgosłupa i RTG mostka, skierowano na leczenie w poradni ortopedycznej i neurologicznej, na rehabilitację oraz zalecono noszenie gorsetu. Zdaniem powoda przyznane zadośćuczynienie przez stronę pozwaną jest nieadekwatne do rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych podnosząc, że udzielała ochrony ubezpieczeniowej sprawcy wypadku i uznała swą odpowiedzialność co do zasady za skutki wypadku powoda z dnia 16 marca 2012 r. oraz wypłaciła kwotę 3 500 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana wskazała, że powód nie udowodnił, by opisany przez niego rozstrój zdrowia pozostawał w związku ze zdarzeniem z dnia 16 marca 2012 r. W ocenie strony pozwanej żądanie powoda jest nadmiernie wygórowane i podniosła, że skutkiem zdarzenia nie było złamanie mostka, albowiem dokumentacja, na którą powołuje się powód w ogóle o takim urazie nie stanowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 marca 2012 r. powód A. B. uczestniczył w wypadku samochodowym. W wyniku wystrzelenia poduszki powietrznej powód miał duszności. Na miejsce zdarzenia przyjechało pogotowie ratunkowe, zmierzono powodowi ciśnienie i zbadano go. Po pewnym czasie powód zaczął odczuwać ból, szczególnie kręgosłupa. Po około dwóch tygodniach od zdarzenia powód udał się do lekarza, gdzie wykonano mu prześwietlenie rentgenowskie. Lekarz POZ skierował powoda do chirurga, który przepisał mu tabletki przeciwbólowe. Chirurg zalecił noszenie gorsetu przez trzy tygodnie. Ponadto lekarz POZ skierował powoda do ortopedy, który przepisał mu leki i skierował na rehabilitację laserem. Powód rozpocząć miał rehabilitację 19 listopada 2012 r. Obecnie powód zażywa leki przeciwbólowe w razie nasilonego bólu. Przed wypadkiem powód leczył się na chorobę (...) i miał biopsję otwartą klatki piersiowej. Powód odczuwa bóle kręgosłupa z przerwami

Dowód:

- zeznania powoda – k.36 verte - 37

znajdujące się w aktach szkody:

- notatka informacyjna o zdarzeniu
- dokumentacja medyczna w postaci USG jamy brzusznej
- informacja dla lekarza kierującego
- skierowanie do poradni specjalistycznej chirurgicznej
- zapisy lekarskie z 2012 r. lekarza chorób wewnętrznych

W wyniku wypadku powód doznał urazu klatki piersiowej i kręgosłupa skrętnego lędźwiowego. Po wypadku stwierdzono u niego objawy zespołu bólowego w postaci wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych w odcinku L-S, bolesność uciskową, ograniczenie ruchomości, naruszenie połączeń między kręgami i nasilenie dolegliwości bólowych kręgosłupa, ponieważ poprzednio u powoda istniały zmiany zwyrodnieniowe, które również były przyczyną dolegliwości bólowych kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości, a wypadek spowodował nasilenie istniejących zmian, lecz nie spowodował powstania nowych zmian zwyrodnieniowych. Zespół bólowy został spowodowany zarówno poprzednio istniejącymi zmianami, jak i samym urazem. Uszczerbek na zdrowiu powoda powstały w wyniku wypadku pod względem ortopedycznym został ustalony na 2 % z powodu przebytego urazu kręgosłupa lędźwiowego, ponieważ ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego spowodowane jest zarówno zmianami zwyrodnieniowymi, jak i przebyłym urazem. Ograniczenie ruchomości kręgosłupa biegły ustalił na 15 stopni.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii S. G.– k.95-98
- pisemne wyjaśnienie opinii – k.126

Zdjęcia RTG powoda po wypadku wykonane zostały nieprawidłową techniką znacznie obniżającą wartość diagnostyczną. Pozwalają one na opis radiologiczny:

spłycenie lordozy szyjnej, wielopoziomowe zwężenie szpar międzykręgowych, zmiany zwyrodnieniowe krawędzi trzonów z tworzeniem mostów kostnych, wielopoziomowe cechy niewielkich kręgozmyków tylnych i przednich (cechy niewielkiej niestabilności) nie przekraczające 3 mm z przerwaniem ciągłości łuku na poziomie L5, łuk kręgu S1 niezrośnięty, ewidentnych świeżych zmian urazowych nie wykazano. Części kostne mostka ewidentnych świeżych

zmian urazowych nie wykazują, linijne przejaśnienie w dolnej części trzonu mostka odpowiada w pierwszej kolejności sumie cieni nakładającej się przepony i żebra. Na wykonanych zdjęciach nie można potwierdzić zmian urazowych.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu radiologii i diagnostyki obrazowej A. Ś.– k.125

- zdjęcia RTG – k.35

U powoda neurochirurg rozpoznał stan po urazie głowy bez utraty przytomności z zespołem stresu pourazowego, stan po urazie klatki piersiowej z zespołem bólowym okolicy mostka o niewielkim nasileniu, stan po urazie odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa ze współistniejącymi zmianami zwyrodnieniowo – dyskopatycznymi wielopoziomowymi kręgosłupa i niespojeniem S1 – z przewlekłym zespołem bólowym lędźwiowo – krzyżowym z rwą kulszową prawostronną o zmiennym nasileniu – 3 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Doznany uraz kręgosłupa był czynnikiem ujemnym obciążającym, bowiem u powoda istniały już przed wypadkiem zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne wielopoziomowe kręgosłupa. Zgłaszane aktualnie dolegliwości kręgosłupa wynikają głównie ze schorzenia samoistnego, komponenta urazowa jest niewielka.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii H. A. – k.150 - 152

Powód wystąpił z roszczeniem do strony pozwanej o zapłatę 12 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana pismem z dnia 13 czerwca 2012 r. odmówiła przyznania świadczenia wskazując na brak dokumentacji medycznej.

Dowód: znajdujące się w aktach szkody:

- pismo (...) odszkodowań z dnia 27.04.2012 r.

- decyzja strony pozwanej z dnia 13.06.2012 r .

Następnie strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 3 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód:

- znajdująca się w aktach szkody decyzja strony pozwanej z dnia 19.06.2012 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w zasadniczej części.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Strona pozwana przyznała swą odpowiedzialność co do zasady za skutki wypadku z dnia 16 marca 2012 r. Ponadto bezsporne było, że strona pozwana wypłaciła powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 3 500 zł.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie

doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość. (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

W rozstrzyganej sprawie sporny był rozmiar krzywdy powoda A. B. doznanej w wyniku wypadku w dniu 16 marca 2012 r.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów w postaci dokumentacji medycznej, zeznań powoda oraz opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, radiologii i neurochirurgii Sąd ustalił, że w wyniku wypadku 16 lipca 2012 r. powód doznał urazu głowy bez utraty przytomności, urazu odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym lędźwiowo – krzyżowym z rwą kulszową o zmiennym nasileniu, przy czym u powoda istniały już przed wypadkiem zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne wielopoziomowe kręgosłupa będące zmianami przewlekłymi. Doznany uraz kręgosłupa był czynnikiem ujemnym, obciążającym.

Biegła z zakresu radiologii i diagnostyki obrazowej A. Ś. z uwagi na technikę wykonania zdjęć RTG nie stwierdziła, by u powoda w wyniku wypadku doszło do złamania mostka. Niewątpliwie doszło do urazu mostka skutkującego bólem odczuwanym przez powoda i urazu skrętnego kręgosłupa, na co wskazywali biegli ortopeda – traumatolog i neurochirurg. Wskazać należy, że z uwagi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa powoda istniejące przed wypadkiem niezbędne było wypowiedzenie się przez biegłych lekarzy w tym zakresie. Biegli z zakresu ortopedii i traumatologii S. G. i z zakresu neurochirurgii H. A. jednoznacznie wskazali, że uraz doznany przez powoda w wyniku wypadku był czynnikiem ujemnym, obciążającym, lecz już obecnie zgłaszane dolegliwości wynikają ze schorzenia samoistnego, a więc nie związanego z wypadkiem. Ponadto, jak wskazał biegły ortopeda – traumatolog, dolegliwości bólowe spowodowane były zarówno istniejącymi zmianami zwyrodnieniowymi, jak i doznany urazem i trudno jest określić w jakim stopniu spowodowane były samym urazem, a w jakim poprzednio istniejącymi zmianami. Niezależnie jednak od tego nie sposób uznać, że powód doznał w wypadku nieistotnych urazów i wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 3 500 zł jest odpowiednie do rozmiaru doznanej krzywdy. Strona pozwana pomija, że w wyniku wypadku u powoda nasiliły się dolegliwości bólowe ze względu na istniejące zmiany zwyrodnieniowe, lecz nieuprawnione jest umniejszanie bólu powoda tylko na tej podstawie, że wcześniej również odczuwał dolegliwości bólowe. Jak już wskazano uraz doznany w wyniku wypadku dodatkowo obciążył stan zdrowia powoda i wywołał dolegliwości bólowe dodatkowe.

Zeznania powoda zostały zweryfikowane wiedzą specjalistyczną w zakresie złamania mostka, w pozostałym zakresie nie budziły wątpliwości i są spójne z opiniami biegłych ortopedy – traumatologa i neurochirurga.

Sąd podzielił stanowisko powoda że dotychczas wypłacona przez stronę pozwaną kwota 3 500 zł była stanowczo za niska w stosunku do rozmiaru bólu i cierpienia, odniesionego w wyniku wypadku, za skutki którego pozwana ponosi odpowiedzialność. Zdaniem Sądu, kwota 5 000 zł, jako uzupełnienie dotychczas wypłaconej powodowi kwoty 3 500 zł, a zatem łącznie 8 500 zł, jest odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Sąd uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, odczuwane przez powoda dolegliwości bólowe, z powodu których zmuszony był zażywać leki przeciwbólowe i nosić gorset przez trzy tygodnie, dodatkowo wskazać należy, że uraz w wyniku wypadku był czynnikiem obciążającym istniejące zmiany zwyrodnieniowe. Oczywistym jest też, że jednym z elementów wpływających na wysokość zadośćuczynienia był uszczerbek na zdrowiu, który nie podlega sumowaniu i przeliczaniu według jakiegoś schematu na określoną wartość. Zwrócić uwagę należy, że w przypadku powoda był to uszczerbek długotrwały. Dlatego też zasądzona kwota 5 000 zł nie może być uznana za nadmierną. Zarazem Sąd miał na uwadze, że powód winien poddać się rehabilitacji, która rozpocząć miał w listopadzie 2012 r., jak wskazał – chodził zgięty.

Opinie biegłych Sąd ocenił jako pełne, wiarygodne, odnoszące się do stanu zdrowia powoda przed i po wypadku. W wyniku zastrzeżeń do opinii biegłego ortopedy - traumatologa, biegły ten wyjaśnił zastrzeżenia strony pozwanej co do

ograniczenia ruchomości kręgosłupa, dolegliwości bólowych wynikających ze schorzeń istniejących przed wypadku i powstałych w wyniku wypadku z dnia 16 marca 2012 r.

Mając te okoliczności na względzie sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2012 r.

Orzeczenie zakresie odsetek oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 817§1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wskazać wypada, że powód zgłosił swe roszczenie pismem z dnia 27 kwietnia 2012 r., które wpłynęło do strony pozwanej 4 maja 2012 r. Termin 30-dniowy wynikający z art.14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., po którym roszczenie stało się wymagalne, upłynął w dniu 4 czerwca 2012r. Powód jednak nie żądał zapłaty zadośćuczynienia od tej daty, lecz od dnia następnego po wypłaceniu mu kwoty 3 500 zł, ponieważ decyzja o wypłacie tego roszczenia wynika z pisma strony pozwanej z dnia 19 czerwca 2012 r., co znalazło wyraz w ustaleniach stanu faktycznego. Z tych względów nie sposób uznać, by żądanie odsetek ustawowych przez powoda od dnia 20 czerwca 2012 r. było przedwczesne.

Sąd oddalił dalej idące powództwo, tj. dotyczące kwoty 3 500 zł uznając, że skoro powód nie udowodnił zgodnie z przepisem art.6 k.c., że w wyniku wypadku doznał złamania mostka, to nie może domagać się zadośćuczynienia z tytułu krzywdy z tym związanej. Decydujący w tym zakresie był dowód z opinii radiologa A. Ś., która nie stwierdziła żadnych świeżych ewidentnych zmian urazowych, w tym złamania mostka. Nie można uznać, że dowodem na złamanie mostka jest opinia biegłego z zakresu traumatologii i ortopedii, ponieważ opierał się on wprawdzie na zdjęciach, lecz nie posiada specjalizacji w zakresie radiologii i diagnostyki obrazowej.

Orzeczenie o kosztach jak w pkt III wyroku oparto na przepisach art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 109 § 1 i 2 k.p.c., przyjmując, że powód wygrał sprawę w 59 %, zaś strona pozwana w 41 % (5 000 : 8 500). Powód poniósł koszty procesu w kwocie 2 317,60 zł (tj. opłata od pozwu - 425 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym – 1 200 zł, opłata skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa - 17 zł, wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłych – 675,60 zł). Pozwana poniosła koszty w kwocie 1 627,26 zł (wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym – 1 200 zł, opłata skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa - 17 zł, wykorzystana zaliczka sądowna na wynagrodzenie biegłych 410,26 zł). Powodowi z jego kosztów należy się kwota 1 367,38 zł (59 % z 2 317,60 zł), natomiast stronie pozwanej 667,18 zł (41 % z 1 627,26 zł), zatem stosunkowo je rozdzielając 1 367,38 zł – 667,18 zł, to strona pozwana winna zapłacić powodowi koszty w kwocie 700,02 zł.